

Mlad, a tudi izjemno uspešen igralec s kopico uglednih priznanj žarči energijo zvedavosti in previdnosti. Klepetala sva ob kavi okoli poldneva, dan po tistem, ko so ga obiskovalci predstave, muzikla Kabaret, v kateri igra glavno vlogo, pozdravili z bučnim aplavzom in vzkliki navdušenja. Mojster probrazb na odru nas je, preden smo začeli s foto seanso, ustrezljivo vprašal, ali si želimo, da bi njegova mimika izražala kakšno posebno čustvo.

Vaša izbira. Kakšen izraz si boste nadeli za ta intervju?

Hecam se. V takšnih situacijah se nikoli ne odločam. To je stvar trenutka. Jutranji intervjuji so navadno bolj čemerni, kar je skorajda pravilo. Sem prej večerni tip človeka. To terja od mene tudi moj poklic. Preden sem adrenalin vsaj približno poleže, da lahko zaspiš... Včeraj zvečer, denimo, ko je predstava trajala do enajstih, sem šel spat šele ob dveh zjutraj.

Je šlo poleg adrenalina tudi za presežek emocij, čustvovanj? Ta predstava od igralca zahteva same pozitivne emocije. Nikakor ne gre za to, da bi me prav zelo čustveno izpraznila. Vloga, ki jo igram, ni še ena izmed mnogih, ampak je res drugačna. Gre za kompleksen žanr. Poleg igre sta poudarjena tudi petje in ples, s čimer se prvič srečujem v tolikšni meri. Vsaka točka v

tem muzikalu je »šus«, zahteva zdrav in močan glas, fizično pripravljenost. Ne sme biti preveč improvizacije, določene stvari so natančno dogovorjene in glasba je kot matematika. Zato mora biti koncentracija ves čas na precej visoki ravni.

Pred leti ste si med neko predstavo v vsej vnemi izpahnili ramo in jo menda v naslednji sekundi sami postavili na pravo mesto, kot bi gledali razburljiv prizor iz filma Leathal Weapon (Smrtonosno orožje), v kateri podobno stori Mel Gibson...

(Nasmeh.) Tista filmska različica je bila videti bolj drastična. Pri meni ni bilo tako. Sredi predstave Beg iz pekla sem se vrgel na tla, se ujel na roke in ker imam nekaj težav s svojimi sklepi, mi je takrat vrglo ven

ramo... V trenutku mi je možgane prešinila misel, ali naj končam z nastopom – ker ta izpah res zelo boli in, sodeč po kolenu, ki sem si ga nekoč podobno poškodoval, tudi traja, da se vse postavi nazaj na svoje mesto – ali pa poskusim popraviti, kar se je zgodilo. Ne vem, kaj natančno sem naredil, nekako sunil sem z roko, v trenutku je bilo vse na svojem mestu, jaz pa sem nadaljeval s

predstavo. Po njej sem seveda spet čutil bolečino in otekline.

Očitno se znate zelo dobro osredotočiti na določeno stvar.

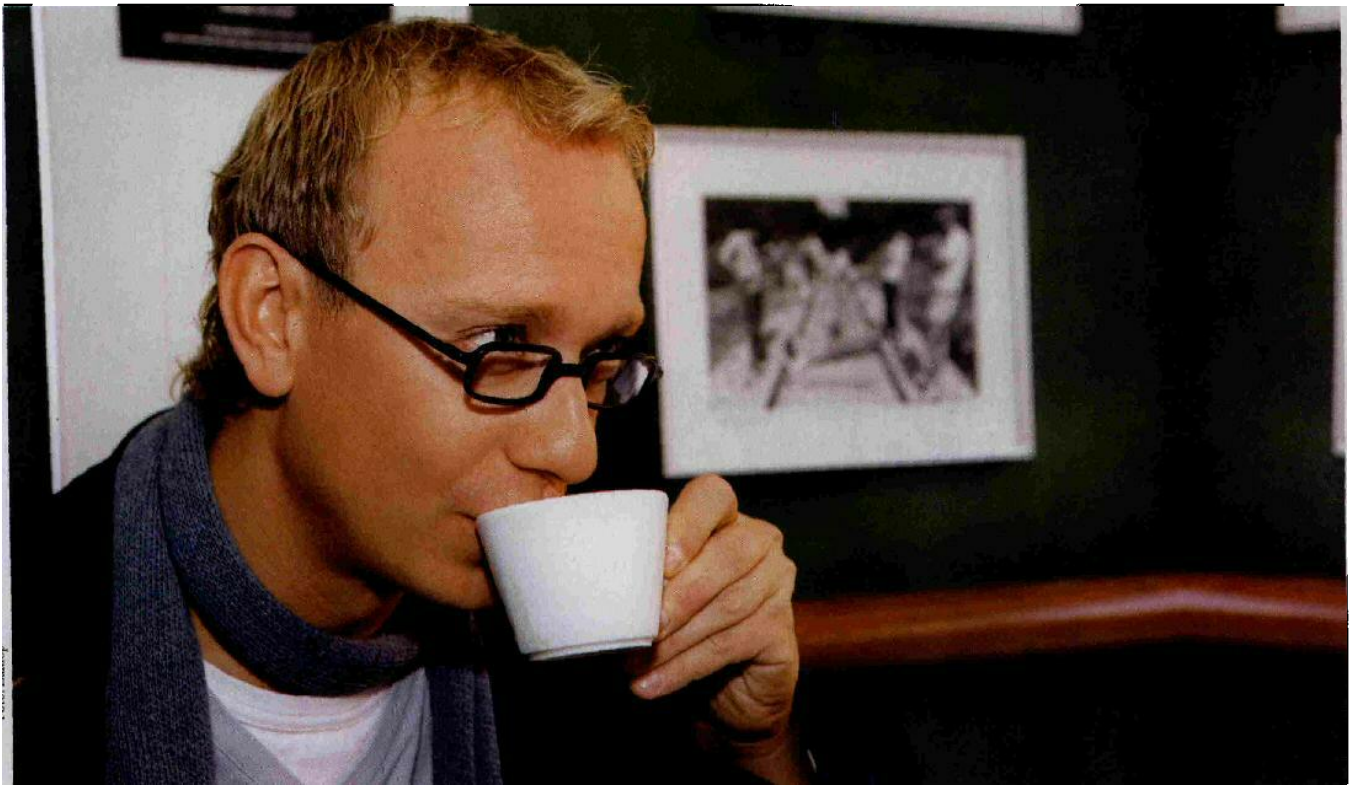
Gledališča imajo poseben čar. Pred predstavo si lahko bolehen (tudi med našim pogovorom se je zdel malce prehlajen, op. a.), imaš zamašen nos ali pa ti teče iz nosu, počutiš se slabo, vse bi dal, da ti tistega dne ne bi bilo treba igrati. Ko pa prideš na

Pod do danes

Uroš Smolej se je rodil leta 1974 na Jesenicah. Po zaključeni osnovni šoli in gimnaziji je odšel v Ljubljano. Na AGRFT je diplomiral iz igre takoj po štirih letih študija, med absolventskim stažem. Najprej so ga zaposlili v Prešernovem gledališču v Kranju, potem pa v Mestnem gledališču ljubljanskem, kjer še vedno deluje. Za svojo igro je

dobil številna priznanja, denimo Severjevo študentsko, Prešernovo akademijsko, dve zlati paličici, Dnevnikovo in tri Borštnikove nagrade. Poleg gledališča se ukvarja tudi s filmom, televizijo, radiom in sinhroniziranjem risank. Ko se po napornem dnevu vrne v svoje stanovanje v prestolnici, se, kot pravi, zelo rad pusti »poneumljati« televiziji ali pa odide na zabavo, ki je v stilu popa, diska ali housa. Všeč mu je, če človek živi življenje s svojo osebnostjo na več področjih.

oder, padeš v dogajanje in kar naenkrat vse tegobe minejo, se razblinijo za tisti dve uri. Potem pa ko napetost, ki jo držiš v času predstave, popusti, se kar naenkrat pojavijo vsi simptomi od prej.

Ljubitelji gledališča vas poznajo ne le po bogatem repertoarju vlog, temveč tudi po velikem številu nagrad, ki ste jih prejeli. Igralski poklic prinaša določeno slavo, Oscar Wilde pa je nekoč rekel, da je nekaj vredna samo, če prinaša veliko denarja. Se strinjate?

Pri nas v Sloveniji je nesmiselno govoriti o velikih denarjih. Imel sem to srečo, da so mi dodelili različne, dobre vloge, ki so bile opažene in sem jih verjetno tudi dobro naredil. Posledično si tudi nagrajen v smislu priznanja. Da pa bi se to odražalo tudi na finančni plati... Daleč od tega. O enačaju med slavo in denarjem je lažje razpredati v tujini, ker je pri nas trg premajhen, da bi kdo z umetnostjo ali pa na kakšni drugi ravni v šovbiznisu res obogatel. Lahko se sicer

spodobno živi, da nisi ravno revež in da imaš osnovne življenjske stvari urejene. Sicer pa je poleg službe še kar nekaj možnosti za dodaten zaslužek.

Vas prav zelo komercialne zadeve tudi kdaj premamijo, pa čeprav so morda sporne, kar zadeva etiko igralca...

Etika igralca je vprašljiva zadeva, ker mislim, da je vsako delo, povezano z igro, popolnoma častno. Nikakršnih predsodkov nimam do komercialnih stvari, kot so spoti, posojanje glasu, komercialna gledališča in podobno. V vsaki stvari moraš biti dober in profesionalen. In če je tako, ni treba biti nikogar sram. Danes je zelo težko odkloniti zadevo, s katero je mogoče dodatno zaslužiti. Znano je, da plače v gledališču niso ravno briljantne, zato so druge alternative za zaslužek dobrodošle in jih je treba izkoristiti. Seveda tako, da ne trpi osnovno delo in se zadeve ne pokrivajo z urnikom predstav, vaj v matičnem gledališču...

Torej vas bomo morda kmalu

gledali v oglasu za praške, zobne paste ali kaj podobnega?

Nikoli še nisem imel takšne ponudbe in tudi nisem še razmišljal v tej smeri. Če bi šlo za zanimivo zadevo in bi me premamili dobri denarci, zakaj pa ne? Nič slabega ne vidim v tem, da igralec čim več dela, če ne zaradi drugega, zaradi govornih vaj, treninga. Obstajajo tudi meje, seveda.

Koliko vadite vsak dan, kar zadeva govor?

Niti ne vadam več tako pogosto, ker se dnevno soočam s temi stvarmi v okviru samega dela in je že to trening sam po sebi. Če bi imel kakšno govorno napako, težave z dihanjem ali kaj podobnega, bi moral delati ves čas na tem, da bi to popravil, k sreči pa teh težav nimam. Moram potrkatati (potrka po leseni mizi, op. a.), da mi za zdaj glas odlično služi kljub hudim naporom.

Zgodilo se je že, da so igralci zaspali na lovorikah uspeha, posledično opuščali skrb zase, posledično opuščali skrb zase, morda tudi zaradi pomanjkanja dela, na neki način so izgubili na vrednosti in...

... izgubili stik z resničnostjo.

Ja, slava je resnično prehuda beseda. Da bi meni vzela tla pod nogami? Daleč od tega. Dobro vem, koliko je ura. Trudim se, da med vsako predstavo dam ljudem tisto, kar od mene pričakujejo. In to je zame vsakič znova breme, ko poskušam iz sebe iztisniti najboljše. Največje plačilo, ki ga kot igralec lahko dobiš, je seveda iskren aplavz, odobravanje občinstva.

Če nekega igralca spoznaš v dobri luči, si ta ne sme privoščiti, da bi se mu naslednjič zgodil popoln polom, da bi popustil, bodisi zaradi nečimrnosti, ega ali – v končni fazi – zaradi morebitne nepripravljenosti. Če sem nekaj naredil dobro, se od mene pričakuje, da bom tudi naslednjič upravičil svoje sposobnosti. Zato pa je treba ves čas trdo delati in se veliko stvarjem odrekati.

Pravite, da je že med samim snovanjem predstave ključen ansambelski duh, timsko delo in s tem rušite stereotip o igralcu ekscentriku, ki mu morajo vsi klečati pred nogami.

Ogromno je dejavnikov, ki

Stran / Page: 17

Doseg / Reach: 149.200

Država / Country: SLOVENIA

Površina prispevka / Size: 974 cm2

3 / 3

morajo »klapati«, drugače stvar ni to, kar bi morala biti. Gledališče je množina, je družina. Posameznik ni nič. V ustvarjalnem obdobju sem predan svojemu poklicu, toda daleč od tega, da bi bil fanatik. Mislim, da življenje ni samo to. Včasih se zelo rad distanciram od gledališča, sploh poleti, v času počitnic, da si napolnim baterije. Tudi družim se z ljudmi, ki niti približno niso povezani z gledališčem.

Uspešni ljudje pogosto vzbujajo zavist pri drugih, manj uspešnih. Navadno človek že samo zato, ker nekaj dobro naredi, dobi na grbo kopico nasprotnikov. Neki srbski pregovor celo pravi, da je človek brez sovražnikov – človek brez veljave.

No, s tem pregovorom se ne strinjam! (Nasmeh.) Ne želim si sovražnikov. Jasno je, da vsem nisem všeč, vsak ima svoj okus. Dobre stvari

sprejemam na pozitiven način, slabe pa verjetno preslišim. Je pa vsaka konstruktivna kritika popolnoma dobrodošla.

Menda ste od nekdaj vedeli, kaj želite početi v življenju.

Zgodaj, že v dramskem krožku v osnovni šoli sem začutil strast nastopanja, odobravanja, aplavza in potem te to seveda zasvoji, postane na neki način droga. Izhajam iz družine, v kateri so se že skoraj vsi preizkusili v gledališču. Moj stric je bil direktor gledališča na Jesenicah, oče je bil nekaj časa amaterski igralec, za mamo niti ne vem natančno, no, moj osem let starejši brat pa je moje popolno nasprotje, saj je policist. (Nasmeh.)

Med vsemi priznanji, ki ste jih prejeli, je bila tudi nagrada za žensko vlogo. Nastopiti v vlogi nežnejšega spola je verjetno ena izmed hvaležnejših nalog, ki igralca lahko doletijo.

Denimo legendarni film Some like it hot (Nekateri so za vroče), v katerem poleg Marilyn Monroe nastopata v simpatični dami preoblečena Jack Lemmon in Tony Curtis.

Ta film je odličen, ena izmed mojih najljubših komedij. Hecno je, da ženska v moški vlogi nikoli ne funkcioniira tako zelo komično, kot moški v ženski

vlogi. To vlogo sem odigral na akademiji, kjer pač ni bilo na voljo dovolj igralk in se je tako primerilo, da smo morali zasesti moškega. Zelo hvaležno za igrat in nadvse zabavno. Se pa ne bi rad prepogosto pojavljal v takšni vlogi. Lahko se namreč kaj hitro izprazniš, ker moški igra žensko vedno bolj ali manj na enak način.

Katja Cah Švarc